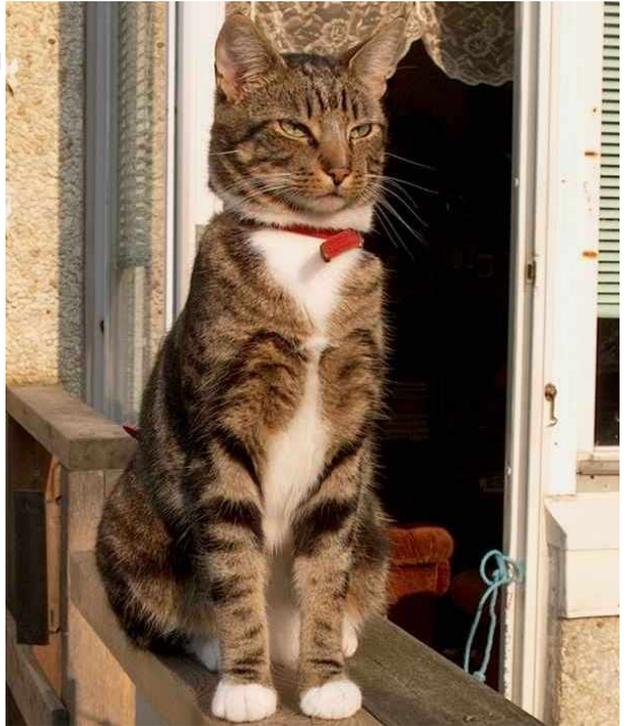


Oscar, katten som flyttade hem

Det hela började när våran Vaari katt hade dött i magcancer. Vaari heter farfar på svenska, för att han såg gammal ut. Han var en hittekatt. Leila hade matat honom flera år innan jag flyttade ihop med henne.

Vaari vågade nätt och jämnt komma in i lägenhet förrän han ville ut igen. Då bestämde jag att tämja honom. Det lyckades så bra att han sov i min sänghalva och spann högt så snart jag bara lyfte upp honom i famn. Han är också den enda katt hittills som ställde sig i alldeles på sängkanten så snart han såg att jag var på väg till sängen. Alla andra katter måste man lyfta. Det hände en gång förut att verkade tänka logisk.

Vi flyttade till en ny lägenhet och jag höll på att montera nät till staket. Han kom till staketet upptäckte att han inte kommer genom, tänkte några sekunder och istället att klättra över sprang han bakåt hoppade altansträcket och därifrån på staket (två meter hög) hoppade ner och sprang till skogen. Nätet var inte avsett för honom heller utan till Leilas innekatter.



Hans misstro mot främmande satt så djup att när två tjejer från Finland bodde hos oss en vecka, lyckades de inte klappa honom en enda gång.

Leila har en sån ovana att hon matar fåglar med matrester. Det var på det viset hon kom kontakt med Oscar. Samma vecka när Vaari hade dött kom Oscar till fåglarnas matställe och väntade sin frukost.

Med tiden följde han till tomten och senare in och åt andra katternas mat inne i lägenhet. Efteråt hade han alltid bråttom ut.

Det konstiga i det hela var att andra boende i områden inte hade sett honom tidigare.

Han kom från tomma intet. Leilas bror tyckte att Vaari gav sin plats till en annan behövande hittekatt som saknade ett hem. Att ta hand om Oscar var att trösta och bearbeta sorgen efter Vaari.



Efter fem månader en kväll i januari när jag kom hem från jobbet och släppte ut katterna (vi bor bottenvåning med uteplats) väntade Oscar vid dörren för att komma in och äta. Han hade varit borta en vecka. Efteråt när han hade ätit färdig hade han inte alls bråttom ut som vanlig utan han lade sig på vardagsrummattan, han hade uppenbarligen bestämt sig att flytta in för gott.

Nästa dag när Leila kom från jobbet kände hon redan vid trappgången en obeskrivlig lukt. Oscar hade tydligt bestämt att märka lägenheten som sitt eget revir.

Han har egen skog att springa och liten stig som han försöker försvara så gott det går. Ibland får matte hämta honom hem när han sitter upp på trädet och vågar inte komma ner. Då är försvaret misslyckats. Vi bor i sista huset intill skogen som heter Råveberget i kartan. Där börjar också Vättelefjällens naturreservat (2500 hektar fritidsområde).

Oscar är ovanlig snäll katt och det blev nästan hans öde. När man hanterat honom undviker han att använda klorna, även när man t.ex. lyfter honom mot hans vilja. Han litar på folk och det höll på att kosta livet på honom i förra sommaren.

Efter semestern 2001 försvann han spårlöst. Vi letade honom i timtals på skogsområdet här hemma. Efter en vecka hittades halsbandet i Hammarkullen, ca sex kilometer från oss. Vi la ut efterlysningar med bild i området där och sökte honom utan resultat. En kväll när vi var på väg att söka honom ringde en tidningsförsäljare och hon hörde att vi sökte försvunnen katt, då berättade hon att hennes före detta pojkvän kände till en spådam som hittar försvunna husdjur.



Oscar hade varit försvunnen två veckor när telefonförsäljaren ringde och gav Pias telefonnummer. Leila ringde direkt till henne. Hon ville ha bild av Oscar och hans hemmiljö och kartan över området var man hade hittat hans halsband. Efter att hon hade fått bilderna ringde hon och berättade att Oscar är i livet och sitter på en höjd och är ledsen och gråter för att han inte hittar hem. Orsaken att Oscar hade hamnat där var (enlig Pia) det att han hade på hemmagård gått till två flickor 10-12 år och en av dem hade burit honom till en röd Volvo kombi och han hade släppts ut där i Hammarkullen.

Oscar hade blivit rädd för människor och höll sig i skogen annars hade man hittat honom för att vi hade spridit ut efterlysningar med bild i området och han var ID-märkt.

Pia skickade en fax med beskrivning vad hon såg med Oscars ögon. Det var på fredagskväll och vi hann inte hitta honom. Men Pia hade önskat att Leila ringer till henne när vi kom hem. När hon hörde att vi inte hade hittat honom, tog hon kontakt med Oscar igen och bad honom gå till platsen var någon hade tagit bort hans halsband och när han hör mattes röst skall han springa rakt åt det hållet.

Nästa morgon hittade vi honom direkt. Gissa vad glad han var när sprang från skogen och hoppade mattens famn. Mattes glädje hade inga gränser och det var ett lyckligt återseende.

Han hade gått ner i vikt men var övrigt helt oskadat. Hans gång var dock liten vacklande i början. Det var varma dagar de veckorna och han uppehöll sig berglig område. Han måste ha saknat vatten mest. Oscar var mycket lycklig att få komma hem igen och matte kunde sova lugnt igen eftersom oron och ovissheten över Oscars öde var mycket stor. Matte var också ledsen och arg över medmänniskornas dumhet som håll på att kosta livet på en liten underbar katt. Hur någon kunde göra sådant brott mot Oscar?

Efteråt kom jag ihåg att under tiden när Oscar var försvunnen såg jag småtjejerna bära en katt som såg ut som Oscar. Jag tänkte inte mera på saken, Oscar har ju "standard" utseende. Jag var nog liten för naiv av mig att jag inte gick och frågade att om katten var deras.

Han blev en lokalkändis på vårt bostadsområde och det var många som frågade efter honom. När vi hittade Oscar då var alla jätteglada att Oscar mår bra och är hemma igen. Det känns skönt att man har goda grannar som tröstar i en sådan hemsk situation när ens kära familjemedlem försvinner spårlöst.



Misu är också en "hittekatt". Det var ca sju år sedan barnen hade kommit till Leila och berättat att där i skogen sitter en katt och jamar. Någon hade lämnat sommarkatten vind för våg. Han var inte fullvuxen då. Han måste ha vuxit upp i en familj med hund. Han betar sig som en hund, följer med överallt och äter allt. Potatischips och choklad är hans favoriter. När jag ligger i badkaren springer han runt kanten och hjälper till med tungan, och det blir garanterat rent med hans sandpappertunga. Jag har lärt honom att komma till trappgången. Det händer att halv sex på morgonen sitter han vid dörren och spinner. Men när han väl kommit till trappgången springer han inte iväg utan nosar bara liten rund och kommer till fötterna tittat upp och väntar att jag lyfter honom tillbaka till lägenhet.

Oscars prövningar var inte över än. Under tiden han var borta hade en storvuxen katt flyttat under en sten vid Oscars stig 50 meter från våran uteplats. Oscar blev troligen överraskad av honom när han kom hemåt på stigen. Alla fall det blev hårt kamp, Oscar tappade till och med halsbandet. Efteråt vågade Oscar inte komma hem utan vi fick hämta honom längre in i skogen. Då vill han också ha en lift i famnen och han pussade gärna i ansiktet.

Han kunde vara skojliga också, en gång jag hade bråttom någonstans och ville hämta honom in först. Den gången var han i närheten hemmet och Pys var inte hemma under sin sten. Men Oscar ville inte alls ha lift hem nu utan han bara sprang längre in i skogen. Var ute då tänkte jag! Men för min överraskning väntade Oscar vid grinden för att jag skulle öppna.

En annan gång var jag ute, inte alls att hämta Oscar, jag råkade bara gå närheten hans skog och han såg mig och sprang till mig och nu ville han absolut ha lift hem. Han snurrade rund fötterna så att det var omöjlig att gå förrän jag hade lyft upp honom. Det var bara det att nu var det duggregn och han var alldeles blöt.

Efterhand fick vi veta katten som bodde under stenen heter Pys och hans husse hade dött och matte hamnat i sjukhus. Vi lyckades hitta plats för Pys i katthemmet i Mölndal men inte direkt utan vi fick vänta några dagar.

Under tiden hade blivit kallt ute och Leila lät Pys sova på vardagsrummattan. Man kände på att alla katterna var oroliga och det låg "smocka" i luften. Men efter några nätter försvann Oscar. Vi sökte honom i hans skog kors och tvärs under ett dygn men kunde hitta honom.

Det blev ett samtal till Pia, hon bor i Stockholm och beskedet kom direkt, Oscar sitter i ett träd längre borta i skogen och planerar att flytta hemifrån. Han är så rädd för Pys. Men Oscar var tydligen så lång in i skogen att vi hittade honom inte. Ett samtal till Pia igen, nu sade hon till Oscar att direkt ner från trädet och spring till din egen skog. Pys är bara gäst och han har redan fått ny hem. Ny hittades Oscar i bakre delen av hans skog. Vad glad han var han pussade både matte och husse och nu ville han absolut ha lift hem.

Det blev "fred på jorden" när Pys katten hade flyttad till djurhemmet. Oscar har fortfarande (efter ett halvt år) vanan att när han har varit ute en halv timme kommer han hem och marscherar rund lägenheten, om han går ut igen då stannar han längre tid där.



Det är inte ofarligt för katten att vistas i skogen. En gång jagade en lös dobermann Oscar. Oscar hade lyckats hinna till hans favoritträd, en medelstor ek, backade baklänges högre och högre fast han var redan fyra fem meter hög upp. Våren 2002 bodde en duvhök i Oscars skog. Oscar fick en djup sticksår på ryggen. Efteråt en morgon gick Oscar ut som vanlig men han kom fort tillbaka och stirrade ut genom fönstret och morrade. Efteråt såg jag duvhöken sitta Oscars favorit ek och i skogen dök upp bölar av fjäder efter uppätta fåglar.

Det var mor och dotter som hade nöje att jaga katter med sin hund. Oscar han till sitt ek och satt där uppe och slickade sin päls i lugn och ro som ingenting hade händ. Mamman såg liten skamsen ut när hon såg att jag tittade i fönstret.

En gång kom Oscar inte hem och jag hittade inte heller honom på kvällen. Dagen efter hittade jag honom under en enbuske. Han hade gått till skogen att dö. Han hade hög feber. Vi hade inte upptäckt att han hade sår som hade infekterat. Först när jag bar honom hem upptäckte jag att han hade ond vid svansen. Han hade vanan att hoppa ner från trädet svansen före. Han hade träffat någon skarp sten eller stubb.

Katten kan anpassa sig till olika miljöer väldigt bra. En gång hade jag med mig en digitalkamera och Oscar låg bland ljung, han hade dåligt utsikt rund omkring och när jag använde kameran zoom (jag själv hör nappas någonting alls) då hoppade han blicksnabb en meter åt sidan. En annan gång låg han på dataskrivare och den gick plötslig i gång, han reagerade inte alls, tydligen därför att han var trygg hemmiljö då. Oscar är väldig social och ekonomisk katt. När han blir kissnödig han frågar minst två gånger att komma ut förrän han går till sandlådan. När han vill ut går han aldrig till dörren och jamar utan han kommer till fötterna och tittar först mot ögon och vänder sedan och spänner ryggen. Om man sover för länge på morgon gör han en lät attack mot fötterna för att tala om att det är dags gå ut. En morgon drog jag bara ihop fötterna. Det hade gått kanske fem minuter när Oscar stack tassens under täcket och krefsade försiktig mig på sidan. En annan morgon väckte han mig genom att skrapa på armen.

Jag undrar också att kan Oscar förstå vad man säger till honom. En morgon låg Oscar vid badrumdörren och jag sade till honom att nu kan du inte gå ut, det är alldeles kallt där. Då gick han direkt till sandlådan hoppade efteråt till sin säng. Det är inte enda gång som han har förstod vad jag har sagt till honom. Han lyssnar alltid så resonerat när jag talar till honom. När han hade

skadat sig och fick gå till kliniken för efterkontroll, behövde jag inte kämpa att få honom till transportkorgen, jag ställde bara korgen vid ytterdörren och vinkade till honom att nu är det tacks att gå till korgen.

Oscar dog september 2010.

